

til, at vi ikke have kunnet tiltræde Mindretallets Udtalelse. Vi have ikke set Sagen som et Spørgsmaal om „den Slesvigske Retspleje“; vi have ikke ment, at der var Anledning til her at komme ind paa Betragtninger om, at fattige og uskyldige Mennesker kunne blive arresterede uden Grund; thi det er jo noget, der kan ske under enhver Retspleje, ogsaa under den ordinære: men vi have ment, at vi, saa længe vi have den bestaaende Retspleje, maatte benytte de Midler, den frembyder, til at slaa ned paa hurtig og virksomt som muligt grove Forbrydelser, som jo Brandstiftelser ere, og gøre dette over alt, hvor der hos Befolkningen opstaar en udbredt Mistanke om, at Flodpaasættelser finde Sted i et stort Omfang, og større end den stedlige Retspleje er i Stand til at magte.

N. Jensen: Som ærede Medlemmer ville se, har jeg uden for Betænkningen stillet et Endringsforslag til § 23. At jeg har gjort det skyldes, at vedkommende, hvem jeg foreslaar tillagt en Understøttelse, i indværende Aar har indgivet et Andragende til Rigsdagen, hvori han ansøger om en Forhøjelse af sin Pension eller en Understøttelse, idet han nu er 73 Aar gammel og med sin Hustru ikke kan leve af den Esterlon, han har. Vedkommende, fhv. Jyrmeester Schrøder, gjorde i 1848 Tjeneste om Bord paa Korvetten „Rajaden“. Da Oprøret udbrød, blev dette Skib beordret over til Slesvig, og der skulde da Kong Frederik VII.s Proklamationer til Slesvigerne udbredes, for at de kunde se, at det ikke forholdt sig rigtigt, at Kongen var holdt fangen af Bøblen her i Kjøbenhavn. Schrøder sammen med en anden Matros, der hed Jensen, meldte sig til at udføre Uddelingen. De gik i Land og udbredte disse Proklamationer. Smidtidigt bleve de fangne af Slesvig-holstenste Jægere paa Femern og bleve førte bort i Fangenskab, men undervejs lykkedes det dem begge i Forening at overmande Jægerne trods disses Bevæbning og større Antal, saa at de slap bort, hvorpaa de meldte sig til Tjeneste igen. Efter Krigen blev Schrøder ansat ved Regencæs Fyr, hvor han gjorde Tjeneste indtil 1864, da han blev fordeven. Derfra af Tyskerne. Han havde derefter kun en aarlig Understøttelse af 200 Rigsdaler. Han blev derefter ansat ved Besterborg Fyr, hvor han har gjort Tjeneste, og, efter hvad jeg har bragt i Erfaring, meget god Tjeneste, indtil Aaret 1892, da han paa Grund af Svagthed maatte tage sin Afked. Han fik da en Sum af 900 Kr., hvorfor han har købt sig en

Livsfor sikring. Med den Pension, som han har, maa det antages, at han i det hele har aarlig mellem 6 og 700 Kr. til sig og Konen at leve af, og han er jo nu, som jeg nævnedes før, 73 Aar gammel. Dette Andragende blev imidlertid ikke henvist til den ærede Marineminister. Jeg tror, at Grunden var, at der var formelle Hindringer derfor, idet vedkommende ikke, forud for at gaa til Rigsdagen havde indgivet et Andragende til den højtærede Marineminister, og da det var Tilfældet, kunde han ikke vente at faa noget i Aar. Jeg har derfor ment, at her var det rette Tidspunkt til at man kunde faa Lejlighed til at vise, om man vilde give ham denne Understøttelse, og jeg har derfor tilladt mig at stille et Forslag om, at vedkommende faar 120 Kr. aarlig. Han vil altsaa derved faa i alt 800 Kr. om Aaret. Jeg synes ikke, at det kan være for meget. Jeg har det Haab, at den højtærede Marineminister vil stille sig velvillig over for dette Forslag, og jeg vil rette en indtrængende Bøn til ærede Medlemmer af Finansudvalget og samtlige ærede Medlemmer her i Tinget om at tage velvilligt paa dette Endringsforslag. Jeg tror ikke, at det meget let vil føre Konsekvenser efter sig. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget.

Justitsministeren (N. Lemann): Jeg er i det heldige Tilfælde, at det ærede Udvalg ikke har indstillet nogen af de Bevillinger, jeg har forlangt, hverken paa selve Tillægsbevillingslovsforslaget eller senere, til Forkastelse; der er kun foretaget et Par Modifikationer, som ere en Følge af Vedtagelser paa Finansloven, men for Resten er ingen indstillet til Forkastelse, og de senere stillede Endringsforslag ere alle tiltraadte af Udvalget. Naar jeg dog tager Ordet, er det for at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af det Punkt, som først berørtes af den ærede Ordfører for Mindretallet (De Hansen) og dernæst nu igen nys af den ærede Ordfører for Flertallet i Udvalget (N. S. Larsen). Jeg kan i det hele taget henholde mig til, hvad den ærede sidstnævnte Taler ytrede og jeg finder mig kun foranlediget til her atter bestemt og tydelig at udtale dette, at jeg i Udvalget har gjort gældende, hvad jeg tror, enhver maa indse Rigtigheden af, at Bevillinger til Kommissioner af den Natur, her er Tale om — kriminelle Undersøgelseskommissioner og dømmende Kommissioner — kunne ikke begrænses i Forvejen. De maa være kalkulatoriske, naar man overhovedet vil have dem, thi det er umuligt forud at sige, hvor stort et Beløb der vil blive brugt, idet